

3. Удалова Л. Д. Суд як суб'єкт кримінально-процесуального доказування : [монографія] / Л. Д. Удалова, В. Я. Корсун. – К.: Вид. дім «Скіф», 2012. – 168 с;

4. Назаров В. В., Тракало Р. І., Судовий контроль у кримінальному провадженні: теоретичні та практичні аспекти / В. В. Назаров, Р. І. Тракало // Європейські перспективи. - 2014. - № 10. - С. 89-95. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/evpe_2014_10_17 – 94 с.

5. Закон України «Про судоустрій і статус суддів»: Верховна Рада України; Закон від 07.07.2010 № 2453-VI [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2453-17/page2?nreg=2453-17&find=2&text=%EC%E5%E4%E8%F7%ED%E5&x=0&y=0>.

Соловей Ірина Юрївна

курсант 3-го курсу
факультету економіко-правової безпеки

Науковий керівник:

Біліченко Валерій Віталійович

старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ Україна

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ, СВОБОД ТА ЗАКОННИХ ІНТЕРЕСІВ ГРОМАДЯН ПІД ЧАС ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОГО ПОРЯДКУ ТА БЕЗПЕКИ ПРАЦІВНИКАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Невід'ємною частиною реформування системи національного публічного права є створення більш ефективних механізмів, спрямованих на адміністративно-правове забезпечення публічної безпеки та порядку. Дослідження цієї проблеми набуває особливого значення й актуальності в умовах реформування правоохоронної системи України та приведення її у відповідність до міжнародних стандартів.

Що стосується офіційного закріплення терміна «публічний порядок», то вимушені констатувати, що сьогодні в чинному законодавстві його тлумачення відсутнє. Згадка про нього міститься лише в Законі України «Про Національну поліцію», п. 1 ч. 1 ст. 2 якого серед основних завдань поліції називає надання поліцейських послуг у сфері забезпечення публічної безпеки та порядку. Публічний порядок забезпечується завдяки відкритій і прозорій діяльності поліцейських та органів виконавчої влади в особі Міністра внутрішніх справ щодо виконання ним своїх повноважень як керівника, направлених на формування державної політики у сфері забезпечення публічної безпеки України.

Основним суб'єктом охорони публічного порядку є Національна поліція України. Саме на неї покладається завдання стосовно реалізації державної політики у сфері захисту прав і свобод громадян, інтересів суспільства й держави від протиправних посягань, організації й координації діяльності правоохоронних органів щодо боротьби зі злочинністю та охорони публічно-

го порядку.

Особливу увагу необхідно приділити аналізу завдань, які мають входити до компетенції суб'єктів охорони публічного порядку. Так, аналіз наукової літератури та чинного законодавства дав нам можливість виокремити такі загальні завдання:

- по-перше, розробка й реалізація нормативно-правових актів у сфері забезпечення публічного порядку та безпеки;
- по-друге, створення умов для сталого й ефективного нормативно-правового, кадрового, матеріально-технічного, фінансового, інформаційного та іншого забезпечення публічного порядку й безпеки;
- по-третє, здійснення контрольної-наглядової діяльності в зазначеній сфері.

Завдання й функції Національної поліції як складової частини правоохоронної системи України регулюється Законом України «Про Національну поліцію», на прийняття якого вплинула низка політичних, економічних і соціальних чинників, а саме: європейський вибір розвитку України, подальша демократизація суспільного життя, зростання пріоритету загальнолюдських цінностей, утвердження верховенства права тощо. Саме вони поставили на порядок денний необхідність визначити нові завдання щодо реалізації державної політики у сфері захисту прав і свобод громадян, інтересів суспільства й держави від злочинних та інших протиправних посягань, усебічного укріплення публічного порядку й законності [2].

Отже, підсумовуючи викладене вище, ми можемо зробити такий проміжний висновок: під публічним порядком у загальному вигляді необхідно розуміти врегульовану правовими й іншими соціальними нормами певну частину суспільних відносин, які становлять режим життєдіяльності у відповідних сферах, забезпечують недоторканність життя, здоров'я та гідності громадян, власності й умов, що склалися для нормальної діяльності установ, підприємств, організацій, посадових осіб і громадян.

Основним завданням суб'єктів адміністративно-правового забезпечення публічного порядку є забезпечення внутрішнього правопорядку в державі, що передбачає виконання таких функцій: запобігання злочинам та іншим правопорушенням, виявлення, припинення злочинів та інших правопорушень, установлення й затримання осіб, які їх учинили; визначення тактики і стратегії забезпечення публічного порядку; профілактика правопорушень; нагляд за додержанням громадянами та посадовими особами підприємств, установ і організацій, незалежно від форм власності, чинного законодавства й нагляд за особами з антисоціальною поведінкою, які перебувають на обліку в поліції.

Ефективна реалізація зазначених завдань залежить від належного нормативного врегулювання відносин публічного порядку певною сукупністю правових і соціальних норм (мова йде передусім про норми адміністративного та кримінального права); належної забезпеченості діяльності правоохоронних органів (Національної поліції, Служби безпеки України, прокуратури, суду тощо), а також громадських організацій у сфері охорони публічного по-

рядку; встановлення дієвих заходів дисциплінарної, адміністративної, кримінальної й інших видів юридичної, а також моральної відповідальності за порушення публічного порядку.

1. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.

2. Конституція України, прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28.06.1996. Змінена та доповнена [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96%D0%B2%D1%80/page>.

Сорокотяга Валерія Володимирівна

слухач магістратури

факультету підготовки фахівців

для підрозділів превентивної діяльності

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ВЧИНЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОСТУПКІВ ЩО ПОСЯГАЮТЬ НА ГРОМАДСЬКИЙ ПОРЯДОК

Одна з головних функцій держави є забезпечення публічного порядку і безпеки. Ця функція входить в коло суспільних відносин між владою та громадянином. Тобто, народ (громадяни), що делегував певні природні функції влади державі, як наслідок очікує від неї забезпечення власної безпеки, що унеможлиблює будь-яке порушення їхніх прав.

Для створення таких комфортних, правильних, відповідних правовим постулатам, умов існування суспільства в цілому і кожного громадянина зокрема, держава, її інститути, органи та представники повинні здійснювати ряд комплексних дій, які традиційно мають назву охорона громадського порядку (публічного порядку, правопорядку). Одним із засобів такої охорони є притягнення до відповідальності осіб за порушення норм, які посягають на публічний порядок та безпеку.

Приводами для порушення справ за вчинення адміністративних правопорушень, які посягають на громадський (публічний) порядок можуть бути заяви та скарги громадян, рішення відповідних державних органів, їх посадових осіб тощо. Так, наприклад, якщо аналізувати зміст ст. 173 КУпАП, то можна стверджувати, що приводом для порушення провадження у справі про здійснення дрібного хуліганства є заява потерпілого, або протокол [1].

Слід зазначити, що самого факту вчинення протиправного діяння для притягнення винних осіб до відповідальності недостатньо. Необхідно, щоб такий адміністративний проступок був виявлений компетентним органом